

Sygn. akt XI W 8340/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Piotr Brzeziński, Aleksandra Szustakiewicz

przy udziale oskarżyciela publicznego: K. K., K. P.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 16 marca 2015 roku, 21 i 26 maja 2015 roku w W.

sprawy przeciwko **K. G.**

synowi T. i B. z domu S.

urodzonemu (...) w W.

obwinionemu o to, że:

w dniu 11 listopada 2013 r. o godzinie 14:46 na ul. (...) w W., kierując pojazdem marki H. o numerze rejestracyjnym (...), nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego znakiem drogowym B-33 „ograniczenie prędkości do 50 km/h” i przekroczył dozwoloną prędkość o 33 km/h, co zostało zarejestrowane za pomocą urządzenia do pomiaru prędkości MultaRadar CD,

tj. o czyn z art. 92a kw w zw. z § 27.1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dn. 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170, poz. 1393)

I. obwinionego K. G. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, który to czyn kwalifikuje z art. 92a kw i za to na podstawie art. 92a kw skazuje go i wymierza mu karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) zł;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 902,58 zł (dziewięćset dwa złote pięćdziesiąt osiem groszy) tytułem wydatków postępowania oraz kwotę 50 (pięćdziesiąt) zł tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 8340/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 listopada 2013 roku o godzinie 14:46 na ul. (...) w W. za pomocą urządzenia samoczynnie rejestrującego pomiar prędkości - MultaRadar CD, zostało wykonane zdjęcie pojazdowi marki H. o numerze rejestracyjnym (...), którego kierowca nie zastosował się do znaku drogowego B-33 „ograniczenie prędkości do 50 km/h” i przekroczył dozwoloną prędkość o 33 km/h.

Kierowcą przedmiotowego pojazdu był obwiniony K. G..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- notatkę urzędową (k. 1-3);
- zdjęcia (k. 4,13);
- świadectwo legalizacji (k. 5);
- opinię biegłego sądowego antropologa (k. 68-71).

Obwiniony K. G. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że to nie on prowadził przedmiotowy samochód, gdyż w tym czasie przebywał w W.. Obwiniony wskazał, że pojechał do Austrii na zaproszenie znajomego, który zawiózł go tam swoim samochodem. Nie pamięta, czy przebywał u R. B. czy innej osoby. Obwiniony wskazał, że na zdjęciu jest członek jego rodziny, nie podał jednak danych personalnych tej osoby (k. 59).

Sąd zważył, co następuje:

Odnosnie poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych

Zdjęcie, na którym uwidocznione zostało przekroczenie prędkości przez kierującego przedmiotowym samochodem H. w miejscu i czasie wskazanym w zarzucie (k. 4) zostało zrobione urządzeniem do pomiaru prędkości MultaRadar CD, co do którego Sąd dysponował aktualnym świadectwem legalizacji pierwotnej (k. 5). Zdjęcie nie budzi żadnych wątpliwości Sądu. Nie było przez strony kwestionowane.

W sprawie niniejszej Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego antropologa, celem ustalenia czy obwiniony K. G. jest osobą widniejącą na przedmiotowym zdjęciu. Przeprowadzone badania antropologiczne oparte o porównanie zdjęcia z fotoradaru oraz zdjęcia z dowodu osobistego obwinionego wykazały, że utrwalony wizerunek głowy oraz twarzy zza kierownicy samochodu marki H. o numerze rejestracyjnym (...) charakteryzuje się bardzo dobrą jakością, która pozwoliła na analizę wszystkich istotnych cech morfologicznych głowy i twarzy.

Biegły antropolog sądowy wskazał, iż w opiniach antropologicznych, gdzie dokonuje się identyfikacji przyjęto segregować stopień prawdopodobieństwa w zasadniczych sześciu obszarach, z czego pierwszy nosi miano opinii kategorię pozytywną, drugi opinii z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością, trzeci opinii z wysokim prawdopodobieństwem (co miało miejsce w sprawie niniejszej), zaś kolejne z odpowiednio coraz mniejszym prawdopodobieństwem, aż do opinii kategorię negatywną.

Porównanie zdjęcia z fotoradaru ze zdjęciem obwinionego i zgodność w ukształtowaniu się wszystkich analizowanych cech, przy braku cech ukształtowanych odmiennie – pozwoliła biegłemu na stwierdzenie, że z wysokim prawdopodobieństwem za kierownicą siedzi K. G..

Zauważyć należy, iż każda opinia biegłych podlega ocenie sądu, jak każdy inny dowód w sprawie. Sąd jest przecież powołany do skontrolowania logicznego biegu przesłanek opinii i do sprawdzenia jej wyników w oparciu o materiał dowodowy sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2006 r., sygn. IV KK 236/06).

Opinia biegłego oraz pozostały materiał dowodowy pozwalają przyjąć, że to właśnie obwiniony kierował samochodem w dniu i miejscu objętym zarzutem. Wątpliwości nie może wzbudzić fakt, że biegły określił swoją opinię z „wysokim prawdopodobieństwem”, nie zaś jako opinię kategorię pozytywną lub opinię z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością. Z treści opinii wynika bowiem, że sporządzenie opinii o walorach wskazanych powyżej jest możliwe jedynie w przypadku, gdy na twarzy osoby identyfikowanej są odpowiednio co najmniej trzy lub jedno znamie indywidualne u identyfikowanej osoby w postaci: pieprzyków, zgrubień, przebarwień, odbarwień, blizenek. W sprawie niniejszej brak było obiektywnej możliwości sporządzenia tego rodzaju opinii, gdyż u osoby obwinionej oraz wizerunku mężczyzny na zdjęciu z fotoradaru znamiona takie nie występowały. W ocenie Sądu sytuacja taka nie może pozbawić

opinii biegłego wartości dowodowej. W związku z powyższym sporządzona opinia o wysokim prawdopodobieństwie była opinią o najwyższym możliwym walorze wiarygodności, tym bardziej, że biegły kategorycznie stwierdził, że wszystkie jedenaście porównywanych cech są identyczne i równocześnie brak jest cech odmiennie ukształtowanych.

W sprawie niniejszej Sąd na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w trakcie postępowania, a zatem nie tylko na podstawie samych zdjęć, przyjął, że to właśnie obwiniony prowadził przedmiotowy samochód.

Kierując się doświadczeniem życiowym i zasadami logiki, Sąd wskazuje, że prawdopodobieństwo, iż osoby na porównywanych zdjęciach - o 11 porównywanych identycznych cechach i braku cech odmiennie ukształtowanych (k. 69) - nie są tożsame, jest niezmiernie niskie, zaś biorąc pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności fakt, że osoba ze zdjęcia z dowodu osobistego jest właścicielem samochodu ze zdjęcia z fotoradaru, równe zero.

Należy podkreślić, że w każdym postępowaniu karnym albo o wykroczenie, nawet najbardziej niewiarygodna wersja zdarzeń przedstawiona przez którąkolwiek ze stron będzie cechowała się choćby najmniejszym prawdopodobieństwem. W takiej sytuacji Sąd jest zobowiązany poddać ocenie całokształt zgromadzonego materiału dowodowego, kierując się zasadami doświadczenia życiowego, zdrowego rozsądku oraz logiki i na tej podstawie ustalić zaistniały stan faktyczny, co też miało miejsce w sprawie niniejszej.

Opinie biegłego antropologa sądowego prof. nzw. dr. hab. B. M. Sąd uznaje za wiarygodną. Opinia została wydana na podstawie materiałów znajdujących się w aktach sprawy. Została sporządzona przez biegłego przy Sądzie Okręgowym w Warszawie – osobę kompetentną i całkowicie obcą dla stron oraz niezainteresowaną w rozstrzygnięciu sprawy. W ocenie Sądu opinia jest rzeczowa, jasna i pełna. Pozbawiona jest sprzeczności wewnętrznych, nie jest sprzeczna z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, a wnioski z niej płynące – oparte na fachowej wiedzy i doświadczeniu – Sąd uznaje za logiczne.

W związku z powyższym Sąd uznał wyjaśnienia obwinionego K. G., który kwestionował, że to on był kierowcą przedmiotowego samochodu ujawnionego na zdjęciu z fotoradaru, jedynie za przyjętą przez niego linię obrony, zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane mu wykroczenie. W judykaturze wskazuje się, iż prawem obwinionego jest złożenie w sprawie takich wyjaśnień, jakie uznaje za najbardziej korzystne z punktu widzenia swojej obrony – może skutecznie realizować swoje uprawnienia procesowe (a Sąd zobowiązany jest interpretować je zgodnie z zasadą *in dubio pro reo*) do czasu, gdy nie popadnie w sprzeczność z obiektywnie ustalonymi w oparciu o przeprowadzone dowody faktami, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 28 stycznia 1998 r., II AKa 230/97, OSA z 1999 r., nr 11-12, poz. 89).

Podkreślić należy, iż okoliczności podnoszone przez obwinionego nie mogą prowadzić do zakwestionowania pozostałego materiału dowodowego, w szczególności zdjęcia z fotoradaru oraz opinii biegłego. Sąd uznał za niewiarygodne twierdzenie obwinionego, że w dacie zdarzenia wyjechał on do Austrii. K. G., podnosząc powyższe, nie potrafił wskazać żadnych bliższych szczegółów dotyczących wyjazdu. Z tych samych względów nie zasługują na uwzględnienie twierdzenia, że samochód prowadziła inna osoba. Nawet jeśli obwiniony podczas jazdy korzysta z okularów, to z doświadczenia życiowego wynika, że akurat w przedmiotowym dniu mógł ich nie mieć albo mógł korzystać z soczewek kontaktowych. Sam fakt, że osoba na zdjęciu z fotoradaru nie ma okularów, nie wyklucza faktu, że jest to obwiniony. Wobec istotnej zbieżności wskazanych przez biegłego cech morfologicznych w obu porównywanych wizerunkach, Sąd uznaje, że kierowcą przedmiotowego samochodu w miejscu i czasie wskazanym w zarzucie był K. G..

Za wiarygodne Sąd uznał dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, które zostały ujawnione na podstawie art. 76 § 1 kpw. Zostały one sporządzone przez kompetentne osoby w ramach wykonywanych przez nie czynności i nie ma żadnych racjonalnych podstaw, aby kwestionować ich prawdziwość.

Odnosnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionemu

Kwalifikacja prawna czynu przypisanego obwinionemu nie budzi żadnych wątpliwości.

Przepis art. 92a kw stanowi, że kto, prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym, podlega karze grzywny.

W okolicznościach sprawy niniejszej obwiniony K. G. nie zastosował się do ograniczenia prędkości do 50 km/h określonego znakiem drogowym B-33 - § 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. z 2002 roku, Nr 170, poz. 1393, ze zm.).

Zasadnym jest twierdzenie, iż obwiniony jest sprawcą wykroczenia, a nie jedynie czynu zabronionego. Jego czyn jest bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), jest to również czyn zawiniony przez obwinionego (popełniony w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionemu można postawić zarzut, że w czasie swojego bezprawnego, karalnego i społecznie szkodliwego czynu nie dał posłuchu normie prawnej.

Oдноśnie wymiaru kary i pozostałych rozstrzygnięć

Wymierzając karę obwinionemu K. G., Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Stopień społecznej szkodliwości czynu był duży. Ma na to wpływ sposób działania sprawcy, który poprzez zignorowanie ograniczenia prędkości, jechał o 33 km/h szybciej niż to było w przedmiotowym miejscu dozwolone. Skutkiem takiego zachowania może być stworzenie realnego zagrożenia dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Wymierzając karę obwinionemu, Sąd miał równocześnie na uwadze właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, ustabilizowany sposób życia przed popełnieniem wykroczenia. Okolicznością łagodzącą jest aktualna niekaralność obwinionego za przestępstwa i wykroczenia (k. 48, 52).

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 500 złotych jest sprawiedliwa. Odpowiada także sytuacji majątkowej obwinionego (art. 24 § 3 kw) – jest on osoba wprawdzie bezrobotną, jednak utrzymuje się z oszczędności, posiada samochód o wartości ok. 35 tys. zł i udział 1/2 spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu (k. 58).

Sąd, wymierzając obwinionemu karę grzywny w takim wymiarze, miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego, a także miał na względzie, aby kara była sprawiedliwa w odbiorze społecznym i zrealizowała cele prewencji ogólnej.

Na podstawie przepisów art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw.

z art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę od kary w wysokości 50 złotych, ustaloną na podstawie art.

3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku

o opłatach w sprawach karnych oraz 902,58 zł tytułem wydatków postępowania, na które składa się kwota 100 zł zryczałtowanych wydatków postępowania (§ 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie

wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia) oraz kwota 802,58 zł kosztów opinii biegłego (k. 76). Uiszczenie przez obwinionego kosztów nie przekracza jego ustalonych możliwości finansowych.